

[Ib Christensen]

Hr. Niels Helveg Pedersen udtalte (folketingets forhandlinger, sp. 2725): Afgørende ændringer af Parlamentets beføjelser kan jo kun ske ved egentlige traktatændringer.

Det må vække uro, at landbrugsministeren, som det sker i den nævnte kronik, i den grad udtaler sig i modstrid med, hvad den tidligere regering såvel som ordførerne fra en række folketingsgrupper har givet udtryk for vedrørende respekten for grundlovens regler om suverænitetsafgivelse. Derfor bør statsministeren bringe klarhed til veje om, hvad der egentlig er regeringens holdning i denne vigtige sag.

Besvarelse (12/10 78):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Europa-Parlamentets beføjelser er fastlagt i EF-traktaterne. Parlamentet kan ikke selv forøge disse beføjelser. Hertil kræves traktatændring med efterfølgende ratifikations-samtykke fra de nationale parlamenter. Ved siden af disse traktatfæstede beføjelser er der gennem praksis og aftaler med de øvrige institutioner – især med Rådet – skabt et sæt af regler, der regulerer Parlamentets samarbejde med de øvrige institutioner. Denne praksis og de pågældende aftaler, der især angår underretning af og dialog med Parlamentet, ændrer ikke de i traktaten fastlagte beføjelser.

En nærmere redegørelse for disse forhold er givet i en besvarelse til folketingets markedsudvalg af 8. november 1977. Besvarelsen er optrykt som bilag til udvalgets tillægsbetænkning over forslag til lov om valg af danske repræsentanter til Europa-Parlamentet.

Traktatændringer, der indebærer overladelse af nye beføjelser fra folketinget eller andre danske statsorganer til Europa-Parlamentet, vil kræve behandling efter grundlovens § 20:

Traktatændringer, som forøger Europa-Parlamentets beføjelser ved en omfordeling af beføjelser mellem EF's institutioner, indebærer derimod ikke i sig selv overladelse af yderligere beføjelser fra danske myndigheder til EF's institutioner. Jeg kan i denne forbindelse henvise til, at den såkaldte Budgettraktat II, der bl. a. gav Parlamentet adgang til at forkaste EF's budget, blev godkendt af folketinget alene i henhold til grundlovens § 19.

Den kronik, som landbrugsministeren har offentliggjort i Berlingske Tidende den 2. september 1978, indeholder en bredt anlagt og mere praktisk betonet fremstilling af mulighederne for at styrke Europa-Parlamentet dels gennem traktatændring dels gennem etablering af et snævrere samarbejde mellem Råd og Parlament.

Således som jeg forstår kronikken, modsiger den ikke de ovenanførte principielle synspunkter.

Til *justitsministeren* (4/10 78) af:

Ib Christensen (DR):

»Vil ministeren tage initiativ til forenkling af pasudstedelse for herboende børn af statsborgere fra andre nordiske lande?«

(Spm. nr.17).

Begrundelse.

Det er oplyst i dagspressen (læserbrev i Ekstra Bladet 14/9 1978 af K. J. Brandal, Ewaldsgade 8, København N), at en herboende norsk statsborger, gift med en dansker, ikke kan få sine børn opført i sin kones pas. Det betyder, at han i den norske ambassade skal have udstedt pas til børnene, der skal fotograferes etc., og passene gælder kun for to år ad gangen.

Dette synes umiddelbart at være ganske overflødigt bureaukrati. Der bør udformes betydelig mere forenklede regler i sager som den her anførte.

Besvarelse (13/10 78):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

I anledning af spørgsmålet kan justitsministeriet oplyse, at der efter den gældende paslovgivning kun kan udstedes egentlige danske nationalitetspas til danske statsborgere. For personer, som ikke er danske statsborgere, kan der efter tilladelse af rigspolitichefen i hvert enkelt tilfælde udstedes særlige paslegitimationer (fremmedpas, flygtningepas og pas til statsløse). Som følge af disse bestemmelser kan børn-uden dansk statsborgerskab normalt ikke blive optaget i et dansk pas.

Justitsministeriet har i øvrigt ikke kendskab til den sag, som der henvises til i spørgsmålets begrundelse.

Som det formentlig er spørgeren bekendt, er der ved lov nr. 117 af 29. marts 1978 sket